

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013 r.

sprawy **K. S.**,

skazanego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 21 marca 2013 r

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 17 lutego 2012 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego skazanego K. S.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego okazała się być bezzasadna w stopniu oczywistym.

W kasacji zarzucono:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, polegające na obrazie przepisu art. 74 § 1 i art. 175 § 1 w zw. z art. 5 k.p.k., poprzez wywodzenie z faktu, że oskarżony skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień negatywnych dla niego skutków procesowych, tj. uznania jego wyjaśnień za niewiarygodne;
2. rażące naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 284 § 2 k.k., polegające na błędnej interpretacji tego przepisu przez wyrażenie poglądu, iż

dla przyjęcia realizacji znamion przywłaszczenia od strony podmiotowej wystarczające jest ustalenie, że oskarżony nie zwrócił powierzonego mu mienia i że podczas zawierania umowy podał nieaktualny adres zamieszkania.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Pierwszy z zarzutów, dotyczący wywodzenia negatywnych konsekwencji procesowych z faktu skorzystania przez oskarżonego z prawa odmowy składania wyjaśnień, jest bezzasadny. W ocenie Sądu Najwyższego, argument dotyczący odniesienia się do pewnych faktów przez skazanego dopiero na rozprawie, użyty przez Sąd odwoławczy na s. 3 uzasadnienia wyroku SO, nie posłużył temu Sądowi jako bezpośredni powód odrzucenia zarzutu apelacji dotyczącego nienależytej oceny dowodów przez Sąd Rejonowy, lecz jako okoliczność wskazująca jedynie na skłonność oskarżonego do modyfikowania swoich wyjaśnień stosownie do ujawniania się w toku procesu nowych, istotnych okoliczności, co z pewnością zasadnie obniża jego wiarygodność. Niezależnie od tego, zauważyć należy, że argument ten został użyty przez Sąd odwoławczy jako jedynie pomocniczy – o uznaniu przeprowadzonej przez SR oceny dowodów za zgodną z art. 7 k.p.k. zdecydował szereg innych okoliczności, które Sąd odwoławczy wskazał na s. 2-4 uzasadnienia wyroku, jak podanie nieaktualnego adresu, konsekwentne wprowadzanie w błąd pokrzywdzonej itd. Z tego względu zarzut omawiany skarżącego nie może być uznany za rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na zaskarżone rozstrzygnięcie.

Drugi z zarzutów kasacyjnych nie dotyczy w istocie prawa materialnego, ale ustaleń faktycznych. Skarżący wskazuje w nim bowiem na rzekomo błędne ustalenie, że skazany nie zamierzał pozbawić pokrzywdzonej wynajętych maszyn, zatem kwestionuje zasadność przyjęcia zamiaru przywłaszczenia, który – jak trafnie zauważa skarżący – jest przesłanką podmiotową przestępstwa z art. 284 § 2 k.k.

Uwadze skarżącego umknęło jednak, że ustalenie realizacji znamienia strony podmiotowej przestępstwa należy do sfery ustaleń faktycznych, a nie stosowania prawa. Co do tego, że czyn z art. 284 § 2 k.k. ustanawia przestępstwo umyślne, nie ma między skarżącym a Sądami obu instancji różnicy zdań, różnica ta daje się jednak zauważyć jeśli chodzi o ustalenie, czy w okolicznościach sprawy zasadne jest przyjęcie, że skazany zamiar popełnienia przestępstwa z tego przepisu miał. W tym świetle drugi z zarzutów kasacji niewątpliwie uznać należy za zarzut błędnych ustaleń faktycznych, a takowy w postępowaniu kasacyjnym nie może być skuteczny (art. 523 § 1 k.p.k.).

W powyższych względów orzeczono jak w sentencji.